

lang tid har arbejdet med dele af disse problemstillinger, som forslagsstillerne ønsker lovgivning om. Det foreslås således, at følgegruppen får en bunden opgave, eventuelt suppleret med eksperter til brug for afklaring af de særlige problemer, gruppen måtte konstatere i arbejdet, samt at følgegruppen i det fremtidige udviklingsarbejde får en mere central placering.

Forslagsstillerne peger derfor på, at tavshedspligtreglerne måske bør underkastes en nøjere vurdering. Pårørendeforeningen har således ved gentagne lejligheder rejst det problem. Man kunne forestille sig at efterligne erfaringer fra USA, hvor distriktspsykiatrien etablerer psykoseteams til hver patient, hvor også familien inddrages i den sindslidendes sygdom og lærer at leve med sygdommen, lærer om sygdoms tegn, behandlingssystemets opbygning og hensigtsmæssige problemløsninger. Væsentligt for forslagsstillerne er, at familien ikke udelukkes fra at være sikkerhedsnet på grund af firkantet fortolkning af tavshedsregler.

Men også i samarbejdet mellem amts- og kommunale myndigheder giver tavshedsreglerne tilsyneladende problemer nogle steder, hvor man andre steder afviser, at det skulle blokere for den optimale behandling af patienten.

Ad 4

Forslaget om etablering af samarbejdsudvalget som nævnt i punkt 1 og forslaget om at etablere efteruddannelse af tværfaglig og tværsektoriel karakter er stillet, fordi der tilsyneladende er konflikter mellem de implicerede faggrupper, konflikter, som næppe fremmer behandlingen af de sindslidende.

Overlæge Per Vendsborgs kronik i Politiken den 18. september 1996 viser således en del af konflikten mellem de forskelliges opfattelse af faglighed og politikernes uduelighed, idet han argumenterer overbevisende for, at politikerne har oprettet et »uoverskueligt, ineffektivt og i nogle tilfælde skadeligt system. Det er i det hele taget farligt for psykisk syge at lade mennesker uden uddannelse forsøge at etablere en tættere kontakt . . . Socialpsykiatrien har tilsyneladende ikke nogen viden om, at tilbagefald forårsages af belastninger, herunder bl.a. med en for pågående og aktiv indsats. Det kræver psykiatrisk uddannet og superviseret personale at finde den grad af kontakt, som er optimal for den enkelte.«

Hårde ord, hvis specifikke baggrund forslagsstillerne naturligvis ikke har indsigt i, alene fordi det er en konkret sag, der refereres til. Men udsagn af denne karakter fra professionelle folk skal få Folketinget til at overveje, hvordan man bedre sikrer et velfungeren-

de samarbejde mellem de tre ben i det psykiatriske arbejde – hospitalspsykiatrien, distriktspsykiatrien og socialpsykiatrien – og overveje, hvordan man undgår, at de tre instanser »skyder« på hinanden.

Derfor lægger forslagsstillerne utrolig stor vægt på, at de regionale udvalg nedsættes, så vi kan få afklaret disse uoverensstemmelser, samt at følgegruppen får reel mulighed for at give mere overordnede bud på problemløsninger.

Forslagsstillerne ønsker denne dårlige samarbejdstone standset. Det kan kun ske, hvis de implicerede får lejlighed til at forholde hinanden disse mildt sagt forskellige standpunkter og tvinges til at få defineret, hvilke konkrete problemer der er, og hvordan de løses. Der er ikke efter forslagsstillerne opfattelse nogen af de involverede parter, som har ret. Alle har ret ud fra hver sit ståsted. Af hensyn til de psykiatriske patienters behandling er det derfor nødvendigt at få disse synspunkter og komponenter til at mødes for med en tvungen dagsorden at nå til enighed om, at de alle har en berettigelse. Forslagsstillerne har i den forbindelse ikke citeret hospitals- og socialpsykiatere, men de skal som nævnt i forslagsets tekst også inddrages. Og der skal ikke være tvivl om, at også her er der stærke udsagn, hvor andre faggrupper ikke omtales specielt positivt.

Ud over dette udvalgsarbejde, som forhåbentlig formår at få en forenet respekt etableret mellem de respektive interessenter, er det imidlertid også nødvendigt at etablere forskellige efter- og videreuddannelsesfora. Der skal her være tale om egentlig efter- og videreuddannelse, gerne som nu indført på sygeplejerskeområdet. Men også de tværfaglige efteruddannelser er centrale. Det er efter forslagsstillerne opfattelse måske en af de bedste veje til at få etableret den gensidige respekt for hinandens faglighed, som er vejen frem til sikring af den optimale behandling af de psykiatriske patienter.

Endelig foreslås det, at undervisningsministeren får afklaret, om det er muligt at etablere efteruddannelse af de mennesker, som i deres umiddelbare arbejde har kontakt med mange forskellige mennesker, og hvor symptomer på psykiatrisk lidelse kan observeres, hvis man har forudsætningerne herfor.

Det skal understreges, at det ikke er tanken at denne efteruddannelse skal kunne føre frem til at give kompetence til at behandle, men blot at give et sikkerhedsnet for at kunne forebygge ved en hurtig indsats af psykiatrisk uddannet personale.

Ad 5

Det foreslås, at der afsættes midler til at sikre forsk-